
THE
LAST STEP

DRUGI DIO

PRAG 9

Posljednji korak

Kao djeca vjerujemo da svijet završava tamo gdje završava naš pogled.

Brežuljak iza grada.

Ulica iza četvrti.

Obzor iza mora.

Mislimo da se granica poklapa s onim što poznajemo.

Zatim odrastemo.

I otkrijemo da najvažniji rubovi nisu geografski.

Oni su unutarnji.

Godinama sam zamišljao svoj život kao skup dostižnih područja.

Posao.

Položaj.

Cilj.

Projekt.

Svaki put kad bih dosegnuo cilj, pojavio bi se drugi.

Svaki put kad bih prešao granicu, pronašao bih novu.

Isprva je to bilo uzbudljivo.

Izgledalo je kao oblik napretka.

Zatim sam počeo nešto primjećivati.

Nisu me preobražavale dosegnute etape.

Bili su to prijelazi.

Trenutak u kojem sam napustio poznato tlo i stupio na nešto što više nisam kontrolirao.

Ondje su se događale važne stvari.

Uvijek ondje.

Nikada na sigurnom.

Uvijek na rubu.

Rub je posebno mjesto.

Ne pripada prošlosti.

Ne pripada budućnosti.

To je tanka linija gdje sigurnosti završavaju, a mogućnosti počinju.

Zato je zastrašujuć.

I zato je dragocjen.

U životu sam prešao mnoge rubove.

Neke profesionalne.

Neke osobne.

Neke nevidljive svima osim meni.

Dan kad sam napustio jednu sigurnost.

Dan kad sam prihvatio veću odgovornost.

Dan kad je bolest promijenila smisao vremena.

Dan kad je gubitak promijenio smisao ljubavi.

Svaki je put mehanizam bio isti.

Najprije strah.

Zatim sumnja.

Zatim korak.

Na kraju otkriće.

Kako su godine prolazile, naučio sam da gotovo sve važne stvari žive izvan ruba.

Ljubav živi izvan ruba kontrole.

Povjerenje živi izvan ruba straha.

Rast živi izvan ruba navike.

Sloboda živi izvan ruba sigurnosti.

A smisao živi izvan ruba ega.

To ne znači da je rub ugodan.

Nikada nije.

Nitko doista ne prijeđe unutarnju granicu a da nešto ne plati.

Treba ostaviti iza sebe uvjerenja.

Navike.

Identitete.

Zastarjele verzije samoga sebe.

Svaka preobrazba zahtijeva odvajanje.

A svako odvajanje proizvodi neki oblik boli.

Zato mnogi ljudi radije ostaju.

Ne zato što su slabi.

Nego zato što razumiju cijenu.

Problem je što i ostajanje ima cijenu.

Manje vidljivu cijenu.

Ali stvarnu.

Cijenu propuštene mogućnosti.

Neproživljenog života.

Pitanja bez odgovora.

Ponekad sam se pitao što bi se dogodilo da sam češće birao razboritost.

Vjerojatno bih napravio manje pogrešaka.

Manje bih patio.

Manje bih riskirao.

Ali postao bih drugačija osoba.

Možda zaštićenija.

Sigurno manje cjelovita.

Jer svaki put kad prijeđemo rub, napokon nam se pokaže dio stvarnosti.

Ne prije.

Ne poslije.

Samo tijekom prijelaza.

To je razlog zašto nijedna knjiga ne može zamijeniti iskustvo.

Nijedan savjet ne može zamijeniti izbor.

Nijedna teorija ne može zamijeniti proživljeni život.

Možemo se pripremiti.

Možemo učiti.

Možemo slušati.

Ali prijelaz je uvijek na nama.

I to je samotan prijelaz.

Ljudi te mogu otpratiti do ruba.

Mogu te ohrabriti.

Mogu te podržati.

Mogu te voljeti.

Ali posljednji korak uvijek pripada onome tko ga učini.

S vremenom sam počeo gledati na rub ne kao na prepreku, nego kao na poziv.

Poziv da izađem iz onoga što sam već poznavao.

Da prestanem definirati sebe onime što sam učinio.

Da ostavim prostor za ono što još mogu postati.

Ta je svijest promijenila moj odnos prema budućnosti.

Prestao sam je smatrati odredištem.

Počeo sam je smatrati područjem istraživanja.

Nisam je morao kontrolirati.

Morao sam je prijeći.

To je golema razlika.

Jer kontrola stvara napetost.

Istraživanje stvara znatiželju.

A znatiželja je jedan od najelegantnijih oblika hrabrosti.

Gledajući danas unatrag, ne sjećam se svih rezultata.

Ne sjećam se svih brojki.

Ne sjećam se svih pobjeda.

Ono čega se pak sjećam jesu rubovi.

Trenuci u kojima sam se mogao vratiti, a nisam.

Trenuci u kojima sam mogao zatvoriti vrata, a otvorio sam ih.

Trenuci u kojima sam mogao izabrati sigurnost, a izabrao sam mogućnost.

Nije uvijek išlo dobro.

Ponekad sam pogriješio.

Ponekad sam platio visoku cijenu.

Ali svaki sam put naučio nešto što ne bih mogao naučiti da sam ostao na mjestu.

I to je ono što je važno.

Na kraju života ne definira nas samo ono što smo izgradili.

Definiraju nas i granice koje smo imali hrabrosti prijeći.

Jer svako ljudsko biće posjeduje rub.

Nevidljivu liniju iza koje počinje sljedeća verzija sebe.

Većina ga ljudi promatra izdaleka.

Neki mu se približe.

Rijetki ga prijeđu.

Ne znam jesam li bio hrabar.

Znam samo da sam, svaki put kad me život doveo pred rub, pokušao ne uzmaknuti.

Jer tamo svijet postaje veći.

Tamo ljudsko biće postaje istinitije.

Tamo se priča nastavlja.

Izvan ruba.